

**beyaz
geceler
uysal kız**

FYODOR
DOSTOYEVSKI

BEYAZ GECELER

~

UYSAL KIZ

BEYAZ GECELER

BİRİNCİ GECE

*Yoksa o, bir anlık olsa dahi,
Gönlüne yakın olsun diye mi yaratıldı?*
İvan Turgenyev

Sevgili okuyucum, öyle güzel bir geceydi ki böylesi ancak gençlik zamanlarında görülebilirdi! Aydınlık gökyüzüne, parlak yıldızlara bakarak, “Böylesi bir gökyüzü altında öfkeli ve hırçın insanlar yaşayabilir mi?” diye düşünürsünüz. Aslına bakarsan sevgili okuyucum, bu düşünce de gençlere göredir; gönlünüzün uzun zaman genç kalmasını dilerim.

Laf, hırçın ve öfkeli insanlardan açılmışken, o gün nasıl hissettiğimi de hatırlamadan geçemeyeceğim. Sabahın ilk saatlerinde yüreğimde iç bunaltan, tuhaf bir can sıkıntısı vardı. Yalnızlığımı hissediyordum. O gün sanki herkes beni terk ediyor, herkes benden kaçıyor gibi bir duygu vardı içimde. “Herkes” derken kimleri kast ettiğimi sormak hakkınız çünkü neredeyse sekiz senedir, yaşadığım şu Petersburg şehrinde bir kişi ile tanışmadım. Zaten tanıdık benim neme lazım? Petersburg’u baştan aşağı tanırım, onun için bütün şehir toparlanıp yazlığa gidince, herkes beni terk etmiş gibi geldi bana.

Bir başıma kaldığımı fark edince de üç gün boyunca neye uğradığımı anlamadan, büyük bir korku içinde, şehrin sokaklarını arşınlayıp durdum. Bu şehrin insanları beni bilmeseler de

ben onları Neva Caddesi'nde, parkta, deniz kıyısında ve daha birçok yerde bütün bir sene boyunca hep aynı saatte gördüğüm için yakından tanır, hepsinin yüzünü hatırlardım. Ama bu süre içinde nereye gittiysem hiçbir yerde, hiçbirine rastlamadım. Onlarla sevinir, onlarla üzüldüm. Tanrı'nın her günü, aynı saatte Fontanka'da rastladığım ufak tefek bir ihtiyarla neredeyse arkadaş oldum. Sol elini sallayarak kendi kendine sürekli bir şeyler mırıldanan, düşünceli, etkileyici bu ihtiyarın sağ elinde, sapı altın kaplamalı, boğumlu, uzun bir baston vardı. Adamcağız da beni fark etmeye başlamış olmalı ki ona ne zaman rastlasam benimle ilgileniyordu. Beni aynı saatte Fontanka'daki yerimde görmese, keyfinin kaçacağına emindim. Bu yüzden karşılaştığımız zaman, ikimizin de keyfi yerindeyse, sanki selamlaşacakmışız gibi bir havaya giriyorduk. Geçenlerde birbirimizi göremediğimiz iki günün ardından, üçüncü gün tekrar karşılaşıncaya az kalsın elimizi şapkalarımıza atıp karşılıklı selam verecektik, neyse ki tam zamanında aklımızı başımıza topladık ve ellerimizi indirip o beni, ben onu süzerek yolumuza devam ettik.

Petersburg'un evlerini de tanırım. Gezinirken birbirinin peşi sıra önüme çıkıp bütün pencereleriyle bana bakıp kimi, "Merhaba! Nasılsınız? Eh, ben çok şükür iyiyim, mayısta üzerime bir kat daha çıkacaklar," kimi, "Ee, nasılsınız bakalım? Yarın beni tamire başlıyorlar," kimi de, "Dün az kalsın yanıyordum. Öyle korktum ki!" vs. der gibidir. Aralarında çok sevdiklerim de vardır, bazılarını çok yakından tanırım, bir tanesi de önümüzdeki yaz kendini bir mimarın ellerine bırakacak. Bu süre içinde de Tanrı korusun, başına bir şey gelmesin diye her gün oraya uğrayıp kontrol etmeyi düşünüyorum. Hele o güzelim pembe evin hikâyesini hiç unutmam. Taştan yapılmış, ufacık, sevimli bir evceğizdi bu. Üstü başı perişan komşularına bakarken böbürlendiğini, bana bakarken de güldüğünü gördükçe içim ısınır. Geçen hafta yanından geçerken başımı kaldırır kaldırmaz, "Beni

sarıya boyadılar!” diye acıklı bir haykırış işittim. Bir de baktım ki ne göreyim!.. Haydutlar! Barbarlar! Ne sütun bırakmışlar ne sundurma, hepsini kanarya sarısına boyamışlar! Kan beynime sıçradı. Çin İmparatorluğu rengine boyanarak çirkinleştirilen zavallı dostuma bakmaya dayanamayacağım için o günden beri semtine uğramıyorum.

Petersburg’u ne kadar yakından tanıdığımı artık biliyorsun sevgili okuyucum Yukarıda da söylediğim gibi, üç gündür sebebini bilmediğim bir tedirginlik içimi yiyip bitiriyor. Sokaklarda kendimi kötü hissediyorum. “O yok, bu yok, öteki yok, hangi cehenneme gitti bunlar?!” diye kendimi tüketiyorum. Evde olduğum zamanlarda da canım sıkılıyor. İki gece boyunca, “Benim ne eksikim var? Neden burada rahat edemiyorum?” diye odamda kıvranıp durdum. Yeşil badanalara isten simsiyah olmuş duvarlara, Matriyona sayesinde örümcek ağlarıyla kaplanan tavana şaşkın şaşkın baktım. Sandalyeleri teker teker gözden geçirip “Yoksa bütün sıkıntımın nedeni bunlar mı?” diye düşündüm. (Çünkü akşam bıraktığım şekilde yerinde durmayan bir sandalye bile sinirlerimi bozmaya yetiyordu.) Pencereye göz attım, hepsi boşunaydı... İçim bir türlü rahat etmedi! Hatta her zamanki pasaklı hallerinden ve örümceklerden dolayı Matriyona’yı çağırıp onu babacan bir tavırla azarladım. Bana garip bir şekilde baktı ve çekti gitti. Örümceklere gelince, hâlâ sapasağlam yerlerinde duruyorlardı.

Nihayet bu sabah işin içyüzünü anlayabildim. Herkes benden kaçıp kapağı yazlığa atıyordu. (Bu bayağı ifadeler için özür dilerim, şu anda daha seviyeli bir üslup kullanmak için uygun durumda değilim.) Çünkü Petersburg’da herkes ya yazlıklarına gitmişti ya da gitmeye hazırlanıyordu. Her araba kiralayan ağır, oturaklı adam, gözüme, günlük işlerini bitirdikten sonra yazlıktaki ailesinin yanına dönen saygıdeğer bir aile babası gibi görünüyordu. Karşılaştığım yayalar, “Aslında biz şöyle bir uğ-

radık, iki saate kadar yazlığa gideceğiz,” diyen kibirli bir hava içindeydi. İncecik ve kar gibi beyaz parmaklarıyla, camı tıklattıktan sonra kafasını dışarı çıkarıp elinde saksılar içinde çiçek satan çiçekçiyi çağıran güzel bir kız gördüğümde, bu çiçekleri zevkini çıkarmak için değil de kısa süre sonra yazlığa taşınacağını ve onları da yanında götürmek için satın aldığını düşünmeye başladım. Bu kadarla da kalmayıp bu yeni yeteneğimi geliştirerek artık yanılmadan kimin, nasıl bir yazlıkta kaldığını bir bakışta anlıyordum. İnce, yapmacık tavırları, iki dirhem bir çekirdek yazlık kıyafetleri ve onları kır evlerinden şehre getiren gösterişli arabalarıyla dikkat çekenler Kamenni Mahallesi’nde, Aptekarski Adaları’nda ya da Peterhof Caddesi’nde oturanlardı.

Pargolovo ve daha ileride oturanlarsa ilk bakışta, aklı başında, oturaklı kimseler gibi görünüyorlardı. Krevstovski Adası’na yazı geçirmeye gidenler de daima neşeli tavırlarıyla kendilerini belli ediyorlardı. Ne zaman efendisinin eşyalarının, masaların, sandalyelerin, şark vesaire divanların, daha bir sürü ıvır zıvırın üst üste yüklendiği, üstelik çoğu zaman bunların tepesine kurulup oturmuş, onlara gözü gibi bakan güçten düşmüş aşçı kadınların bulunduğu arka arkaya sıralanmış yük arabaları, yanında dizginleri ellerinde tutarak yürüyen sürücülere rastlasam, Neva, Fontanka üzerinden Çyorni Deresi’ne, adalara kadar giden, çeşitli ev eşyalarıyla tıka basa doldurulmuş kayıklar görsem, bu arabalar, bu kayıklar gözümde çoğalıyor, çoğalıyordu. Sanki herkes toplanmış, kervanlar halinde yazlıklarına göçüyordu. Sanki bütün Petersburg boşalacak, yerinde ıssız bir çöl kalacaktı. Bu durum karşısında kendimden utanmaya, gücenmeye, hüznlenmeye başladım. Çünkü benim gidecek bir yazlık evim olmadığı gibi böyle bir yere gitmem için ortada bir sebep de yoktu. Yük arabası ve fayton kiralayan efendi görünümlü her adamla gitmek için can atsam da hiçbiri beni çağırılmıyordu, gerçekten de hiçbiri! Herkes beni unutmuştu, herkes için bir yabancıydım sanki.

Bu halde o kadar dolaştım ki sonunda her zamanki gibi nerede olduğumu unutarak birdenbire kendimi şehrin çıkış kapısında buldum. İçimi bir sevinç dalgası kapladı ve adımlarımı sıklaştırıp kendimi kapının dışına attım; ekilmiş tarlalara, çayırlara doğru yürüdüm. Üzerimden ağır bir yük kalkmış gibiydi, artık yorgunluk duymuyor, rahatladığımı hissediyordum. Gelip geçenler bana gülümseyerek bakıyordu, neredeyse eğilip selam verecekmiş gibiydiler. Herkes bir şeylere seviniyor, sigaralarını tütürüyordu. Ben de şimdiye kadar olmadığım kadar sevinçliydim. Birden kendimi İtalya'daymış gibi hissettim; şehrin taş yığınları arasında bunalmış bir ruh hali içinde eşsiz tabiatla baş başaydım.

Baharın gelmesiyle birlikte Tanrı'nın bağışladığı bütün gücünü ortaya koyarak süslenen, çiçeklerle bezenen bizim Petersburg kırlarında, insanı etkileyen, gizemli bir şeyler vardır. Acınacak durumda görünen cılız, veremli bir genç kızın beklenmedik bir anda değişerek, sebebi anlaşılamayan bir güzelliğe bürünmesi gibidir Petersburg'un tabiatı... Elinizde olmadan şaşırıp kendinizden geçerek, "Bu bezgin, düşünceli gözlere canlılık veren nasıl bir güç? Bu çökmüş, solgun yanaklara kan nereden geldi? Bu tutku, bu yumuşak yüz çizgilerinde nasıl oluştu? Neden bu göğüsler böyle kabarıp kabarıp iniyor? Birdenbire bu canlılığı ve güzelliği bu solgun yüzlü kıza veren nedir? Onun yanaklarına bu tebessümü kim kondurdu? Bu hayat dolu, şen kahkahalar nereden geliyor?" diye kendi kendinize sorarsınız. Bütün bunların kaynağını görebilmek umuduyla etrafınıza baktığınızda bir anda her şeyin farkına varırsınız. Ama o an geride kalmıştır artık. Ertesi gün aynı dalgın bakış, aynı solgun yüz, hareketlerdeki aynı ürkeklik, bezginlik hatta bir anlık taşkınlıktan dolayı duyulan pişmanlık, aynı hüznün karşınıza çıkar. İçiniz burkularak bu güzelliğin neden böyle kısa ömürlü olduğunu ve niye geri dönüşü olmadığını düşünür, sevmek için bile size zaman tanımayan bu aldatici ve işe yaramaz güzelliğe ta derinden kırılırsınız.

Yine de benim için o gece gündüzden daha iyi geçti! Bakın neler olup bitti.

Şehre döndüğümde vakit bir hayli geçmiş, saat onu gösteriyordu. Kanalin kıyısından geçerek eve gittiğim yolda normalde bu saatlerde kimsecikler olmaz. Şehrin uzak bir semtinde oturuyorum. Yürüyor ve bir yandan da şarkı mırıldanıyordum; mutlu olduğum zamanlarda hep kendi kendime mırıldanarak şarkı söylerim. Hiç dostu, arkadaşı olmayan, mutlu olduğu zamanları paylaşacak kimseyi bulamayan herkes aynı şeyi yapmaz mı? Derken başıma hiç beklemediğim bir şey geldi.

Önümde nihumun korkuluklarına yaslanmış duran genç bir kız gördüm. Gözleri kanalın bulanık sularına dalmış, dirseklerini demirlerin üstüne dayamış öylece duruyordu. Üzerinde genç kızın göze hoş görünmek istediğini belirten siyah bir manto, başında da sevimli, sarı bir şapka vardı. “Yüzde yüz esmerdir,” diye düşündüm. Ayak seslerimi duymamıştı. Nefesimi tutup yüreğim küt küt atarak yanından geçtim, ama bana dönüp bakmadı bile. “Ne kadar da dalmış,” diye düşünüyordum ki duyduğum boğuk hıçkırık sesleri üzerine dondum kaldım. Evet, yanılmıştım, kız ağlıyordu. İşte bir daha, bir daha hıçkırıldı. Yüreğim acıyla ezilerek, “Aman Tanrım!” diye haykırdım. Kadınlara karşı çekingen olsam da bu durum farklıydı. Hemen ona dönüp “Hanımefendi!” diye konuşmaya başlamayı düşünüyordum ki bu hitap şeklinin Rus yüksek sosyetesinin anlatıldığı romanlarda binlerce kere kullanıldığını hatırladım ve sustum. Ben ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken kız kendine gelerek toparlanıp etrafına bakındı, başını önüne eğip kıyı boyunca önümden süzüldü gitti. Hemen peşine takıldım. O bunun farkına varınca kıyıda uzaklaşarak yolun diğer tarafına, karşı kaldırıma geçti. Bunu yapmayı göze alamamıştım. Yüreğim kapana sıkışmış bir kuşun yüreği gibi çarpıyordu.

Derken bir olay imdadıma yetişti. Kaldırımın karşısında, kızın hemen arkasında, üzerinde frak olan, beyefendi gibi görünen, ama beyefendi gibi hareket etmeyen bir adam ortaya çıktı; durup durup duvara yaslanarak sallana sallana yürüyordu. Gece vakti birilerinin yanına yaklaşıp da kendisine sataşmasından korkan bütün kızlar gibi bu kız da olanca ürkekliğiyle yayından boşanmış ok gibi koşturuyordu. Kaderimde o kızla tanışmak olmasaydı, adam kıza yetişemeyecekti. Bir anda ileri doğru atılan adam, kızın arkasından koşmaya başladı. Kız fırtına gibi gidiyordu. Ayakta durmakta zorlanan adam da onun peşini bırakmak niyetinde değildi. Arayı gittikçe kapatan adam, “Ha yetişti, ha yetişecek!” dememe kalmadan, genç kız bir çığlık attı. Evden çıkarken yanıma aldığım boğumlu bastonumdan dolayı Tanrı’ya ne kadar şükretsem azdır. Bir anda kendimi karşı kaldırımında buldum. İşin sarpa sardığını anlayan belalı herif, başına gelecekleri anlamış olacak ki tek laf etmeden yavaşladı ve geri çekildi. Aramız bir hayli açıldıktan sonra bile herifin sesini duyabiliyordum ve anladığım kadarıyla hakkımızda ileri geri konuşuyordu. Neyse ki söyledikleri bize kadar ulaşırsa da anlaşılmıyordu.

“Koluma girin,” dedim kıza. “Artık sataşmayı göze alamaz.”

Korkudan, heyecandan titreyen genç kız, kolunu bana uzattı. Ey, belalı adam! Sana ne kadar dua etsem azdır. Kıza göz ucuy-la kaçamak bir şekilde baktım, yanılmamıştım, tatlı bir esmer güzeliydi. Az evvel korktuğu için mi, yoksa daha önceki üzüntüden mi bilinmez, siyah kirpiklerinde hâlâ parlayan gözyaşları duruyordu. Ama dudaklarında bir gülümseme belirmişti. O da bana göz ucuy-la baktı, sonra kızarak başını öne eğdi.

“Biraz evvel benden kaçmasaydınız, bunlar başınıza gelmezdi. Yanınızda durmama izin verseydiniz kimse size yaklaşılamazdı,” dedim.

“Ama sizi tanı mıyordum ki... Onlardan biri olduğunuzu sandım.”

“Peki, şimdi tanıyor musunuz?”

“Biraz... Şey, neden titriyorsunuz?”

Bence bir kızın güzel olmasının yanı sıra, zeki olmasının hiçbir sakıncası yoktur. Söyledikleri hoşuma gitmişti.

“Demek hemen fark ettiniz! Evet, yanında durduğunuz insanın nasıl biri olduğunu hemen anladınız. Aslına bakarsanız, kadınların yanında heyecanlandığımı ve onlardan çekindiğimi, en azından sizin o adamdan korktuğunuz kadar korktuğumu söylemem gerek... Çekingenliğim de henüz geçmiş değil. Rüyada gibiyim, bir kadınla konuşabileceğim aklımın ucundan geçmezdi.”

“Nasıl! Neler diyorsunuz siz!”

“Evet. Elimin titremesinin sebebi, kolumu şimdiye kadar sizinki gibi güzel, küçük bir elin böylesine sarmamış olmasıdır. Kadınlardan iyice uzaklaştım, daha doğrusu kadınlara hiç alışamadım. Yalnız biriyim... Kadınlarla nasıl konuşulması gerektiğini bilmem. Şimdi bile bilmiyorum. Aptalca bir şey söylemedim umarım? Çekinmeden ikaz edebilirsiniz. Korkmayın, darılmam...”

“Hayır, saçma bir şey söylediğinizi düşünmüyorum, aksine güzel konuşuyorsunuz. Açık yürekli olmamı isterseniz, kadınların böyle bir çekingenlikten hoşlandıklarını söylemeliyim. Dahası, bu benim de hoşuma gidiyor ve evime kadar bana refakat etmenize izin veriyorum.”

Sevinçten nefesim kesilecekti:

“Anlaşılan siz bende korkudan eser bırakmayacaksınız, o zaman bütün bunlara elveda demek zorunda kalacağım.”

“Bunlara derken neyi kastediyorsunuz?”

“Yanlış anlamayın, lütfen. Özür dilerim, ağzımdan öylesine dökülüyordum. İçimde uyanan isteklere karşı çıkmam o kadar zor ki!”

“Bana kendinizi beğendirme isteğinden mi bahsediyorsunuz?”

“Evet, tabii! Tanrı aşkına beni, nasıl biri olduğumu anlamaya çalışın! Neredeyse yirmi altı yaşındayım, ama hâlâ insan içine çıkamıyorum. Bu durumda, hangi sözcüklerin doğru, hangilerinin yanlış olduğunu nasıl bilebilirim? En iyisi her şeyi olduğu gibi söylemek... Yüreğim şuramda konuşup dururken ben susamam... Neyse, bunun önemi yok... İnanır mısınız, daha hiçbir kadınla tanışmadım. Evet, hiçbir kadınla... Bir gün gelip bir kadın tanıyacığım düşüncesi hep kafamda dolandır durur. Bu şekilde kaç kere âşık olduğumu bilir misiniz?”

“Nasıl olur? Kime?”

“Hiç kimseye... İdealini kurduğum kadına, düşümde gördüğüm yüzlere... Ben hayalimde romanlar yazarım. Ah, siz beni bilemezsiniz! Hiç kadın tanımadan olmaz tabii, ama benim tanıdığım kadınlar birkaç ev sahibesinden ibaret! Söyleyeceklerime gülmeyin sakın. Birkaç defa kibar kadınlarla konuşmayı düşünmedim değil. Tabii ki bu konuşmayı çekingen ve saygılı bir tavırla, içimde ateşler yanarak yapacaktım. Yalnızlığın beni kahrettiğini, hiçbir kadınla tanışamadığımı anlatarak beni yanından uzaklaştırıp umutsuz bir erkeğin bu isteğini geri çevirmenin kendisine yakışmayacağını anlatacaktım. Tek dileğim, bana kardeşçe söyleyeceği tatlı iki sözcük, evet iki sözcük olacaktı. Ağzımı açar açmaz beni yanından kovmadan, inanarak dinlemesini, eğer isterse sözlerime gülebileceğini, bana yalnızca iki sözle bile olsa cevap vermesini, ondan sonra da bir daha görüşmeyeceğimizi söyleyecektim. Bakın siz de gülüyorsunuz... Zaten ben de bunun için anlatıyorum...”

“Bana darılmayın, ama kendinize kötülük yaptığımızı düşündüğüm için gülüyorum. Eğer deneseydiniz muhakkak bir kadınla tanışmayı becerirdiniz. Çekingenklik kadınların hoşuna gider. Canı sıkkın ya da aptal değilse, kalbi olan her kadın ürkekçe istediğiniz iki çift sözü esirgemezdi... Ama siz benim söylediklerime aldanmayın. Kim bilir, sizi deli filan da sanabilirler. Benim söylediklerim, kendi düşüncelerim. İnsanların nasıl yaşadıklarını, neler düşündüklerini nasıl bilebilirim ki...”

“Çok teşekkür ederim! Bunların benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsiniz!”

“Peki, tamam! Söyleyin bakalım, benim... Nasıl ifade etsem, arkadaşlığa ve ilgiye değer bir kız olduğumu nereden anladınız? Neden bana yaklaşmaya karar verdiniz?”

“Neden mi? Çünkü geceydi ve yalnızdınız, üstelik o adamın niyeti hoşuma gitmedi. Benim için bunun bir görev olduğunu kabul edersiniz...”

“Hayır, daha yolun karşı kaldırımındayken... Orada da bana yaklaşmaya çalışmıştınız, öyle değil mi?”

“Orada mı? Ne diyeceğimi bilemiyorum doğrusu. Korkuyorum... Bugün çok mutluydum, biliyor musunuz?.. Şarkılar söyleyerek gezdim şehrin dışında, kırlarda yürüdüm. Hiç böyle mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Siz... Belki de bana öyle geldi... Hatırlattığım için özür dilerim, ama ağladığınızı düşünmüştüm. Ben, dayanamadım... Yüreğim ezildi... Tanrım! Size karşı bir şeyler hissetmiş olamaz mıyım? Size kardeşinizmişim gibi acımakla suç mu işledim? Acımak dediğim için beni bağışlayın... Neyse, elimde olmadan size yaklaşmak istedimse... Bana kırıldınız mı yoksa?..”

Genç kız gözlerini yere indirip kolumu sıktı.

“Yeter, bırakın şimdi bunları. Bu konuyu açtığım için hata bende. Hakkınızda yanılmadığım için mutluyum... Eh, eve gel-

dik sayılır. Şu ara sokağa girmeliyim. Evim iki adım ötede... Hoşçakalın. Teşekkür ederim...”

“Artık birbirimizi tekrar göremeyeceğiz ve her Şey böylece bitecek öyle mi?”

Kız gülmeye başladı:

“İşte siz de görüyorsunuz. Başta yalnızca iki sözcük istiyordunuz, Őimdiyse... Bu konuda size hiçbir Şey söyleyemem... Belki görüşürüz...”

“Yarın buraya geleceğim. Beni bağışlayın, sizden bunu istiyorum.”

“Çok sabırsız davranıyorsunuz. Rica etmiyor, sanki buyuruyorsunuz.”

“Bir dakika beni dinleyin,” diye sözünü kestim. “Özür dilerim, belki yine garip Şeyler söyleyeceğim... Yarın buraya gelmeden duramam. Ben hayaller kuran biriyim. Hayatımda yaşanmışlıklar o kadar az, birlikte geçirdiğimiz Şu dakikalar o kadar değerli ki bu anları tekrarlayıp düşünmemek elimden gelmez. Bütün bir gece, bütün bir hafta, bütün bir yıl sizi hayal edeceğim. Yarın buraya, hem de tam buraya, tam bu saatte geleceğim ve bugün olanları hatırladıķça kendimi mutlu hissedeceğim. Geçmiş günleri düşünerek sizin gibi ağladığım bir iki yerim var Petersburg’da. Sizin de biraz evvel ağlamanızın sebebi belki de böyle bir anıdır, kim bilir... Affedersiniz yine çenemi tutamadım, belki sizin de zamanında burada mutlu dakikalarınız olmuőtu...”

“Tamam, yarın saat ona doğru belki ben de gelirim. Sizi kırmak istemiyorum. Aslına bakarsanız, zaten burada olmalıyım. Bunu bir randevu olarak düşünmeyin sakın, başka bir sebeple buraya gelmek zorundayım. Sizin de gelmenizde bir sakınca görmediğimi söylemeliyim. Birincisi, bu akőamki gibi tatsız olaylar da yaşanabilir. Bir de birkaç laf edebilmek için sizi görmek isterim. Ama sakın aklınıza kötü Şeyler getirip herkese kolayca

randevu veren biri olduğumu düşünmeyin. Sizinle tekrar görüşmeyi kabul etmezdim, eğer... Neyse, bu sırrım şimdilik bende kalsın! Sizden istediğim tek bir şey var...”

“Ben hepsine, hepsine varım!” diye haykırdım coşkuyla. “İsteddiğiniz her şeyi yapmaya hazırım. Söz veriyorum, size karşı saygıda kusur etmeyeceğim, her istediğinizi yapacağım... Artık beni tanıyorsunuz.”

Kız gülererek, “Ben de sizi tanıdığım için yarın buraya çağırıyorum ya... Sizi çok iyi tanıyorum. Ama ne olur, lütfen söyleyeceklerimi dikkatle dinleyin, sakın bana âşık olmayın, bunu size bütün içtenliğimle söylüyorum. Bana inanın, aramızda böyle bir şeyin olması mümkün değil. Dostluk dersiniz, hazırım. İşte elimi uzatıyorum... Ama sevmek olmaz, asla olmaz!” dedi.

Kızın küçük elini yakaladım:

“Yemin ederim!”

“Yemine gerek yok. Barut gibi parlayacaksınız belki. Bunları söylediğim için beni bağışlayın. Ah, ne kadar yalnız olduğumu bir bilseniz! Benim de iki laf edecek, akıl danışacak kimsem yok. Sokaklara çıkıp arkadaş arayacak değilim, ama siz başkasınız. Sanki yirmi yıllık arkadaşım gibi tanıyorum sizi... Verdiğiniz sözü yerine getireceksiniz, değil mi?”

“Mutlaka. Ama tekrar görüşene dek nasıl yaşayacağım, o upuzun saatlerin geçmesi için ne yapmalı?”

“Güzelce uyuyun, size olan güvenimi de boşa çıkarmayın. İyi geceler! Az evvel söyledikleriniz çok hoşuma gitti. İnsan hissettiği her duygunun, hatta kardeşçe yakınlığın hesabını vermek zorunda olmamalıdır. Bilmenizi isterim ki bunları söylediğinizde size güvenebileceğimi hemen anladım.”

“Hangi bakımdan? Söyleyin ne olur?”

“Hoşçakalın. Bu şimdilik gizli kalsın. Böylesi sizin için de daha iyi. Belki yarın söylerim, belki de hep gizli kalır... Önce sizinle konuşmak, sizi çok daha iyi tanımak isterim.”

“Yarın kendimi daha iyi anlatacağım. Ne kadar garip! Bir mucize yaşar gibiyim... Tanrım, nerede olduğumun bile farkında değilim. Başka bir kadının kolayca yapabileceği gibi beni en başından yanınızdan uzaklaştırmadınız, bunun için kendinize kızıyor musunuz? Doğruyu söyleyin! İki dakika içinde beni mutlu bir insana dönüştürdünüz. Evet, yaşadığı sürece mutlu olacak birine. Beni kendimle barıştırıp kuşkularımı aydınlığa kavuşturdunuz... Öyle zamanlar oldu ki... Neyse neyse, yarın anlatırım. Yarın her şeyi öğreneceksiniz.”

“Peki, kabul, önce siz başlayacaksınız.”

“Tamam.”

“Hoşçakalın!”

“Güle güle! Yarın görüşürüz!”

Ayrıldık. Bütün gece dolaştım durdum. Eve mi dönmeliydim, yoksa dolaşmaya devam mı etmeliydim, bir türlü karar veremiyordum. Çok mutluydum. Ah, yarın görüşecektik!